

Kvindesagskongressen i Paris.

Ved Matilde Bajer.

(Sluttet.)

Af de mange Resolutioner, som vedtoges paa Kongressen, uddrages kun nogle faa:

Den første Dag behandledes blandt flere Emner det om Kvindens økonomiske Stilling. Der vedtoges følgende Beslutning: „Kvinderne forlanger fuldt ud de samme Rettigheder, som Mændene hidtil har haft Eneret paa. Lovgiverne opfordres til, til Lovene at føje Bestemmelser om lige Ret for Mænd og Kvinder. Mænd og Kvinder bør i alt have samme Betaling for samme Arbejde. Det er de offentlige Myndigheders Pligt i alle Lande at forberede Love i denne Retning.“

Den anden Dag var Fredssagen blandt de Emner, som forhandlede. Mdme Léonie Rouzade fremhævede, „at før Udviklingen af Videnskab, Industri og Handel kunde Krig være et nødvendigt Onde, men det var den ikke mere, det tilkommer Kvinderne at virke for Krigens Afskaffelse. Dette, Krigens Afskaffelse, var et stort og ædelt Middel til at faa indført den bedste sociale Organisation.“ Man enedes om at vedtage: „at Kongressen udtaler det Ønske, at alle Kvinder forpligter sig til at opdrage deres Børn i Fredsidéerne, og at de af al Kraft gør det til en Samfundsopgave at faa indført Voldgift mellem Nationerne.“

Den tredje Dag forhandlede Prostitutionsspørgsmaalet. Der vedtoges en meget lang Resolution. I Slutningen hedder det: „at det bedste Middel til at formindske Prostitutionen er at give Arbejderskerne tilstrækkeligt Vederlag for deres Arbejde.“

En af de ledende Kvinder for Kvindebevægelsen i Paris, Mdme Maria Martin, Udgiver af Journal des Femmes, fremkommer i sidste Nummer af Bladet med sine Betragtninger over Kongressen, som kan være lærerige for os alle. Hun skriver: „Des samlede Kvindeforeningers Kongres hører nu til Kendsgeneringerne, den har været af glimrende Betydning for vor Sag. Vi befinder os endnu under Indflydelsen af de mange baade mandlige og kvindelige Taleres store Veltalenhed. Kongressen tilhører det forbigangne, men vi maa ikke stanse derved, Arbejdet trænger paa og tillader os ikke at stanse ved den gjorte Gerning; den byder os gaa fremad til ny Erobringer. Vi maa knytte de kvindelige Foreningers Baand endnu fastere, end det allerede er sket, da det blev os forundt, talrige som vi var, at tilbringe tre Dage sammen, som mere lignede en Familjefest end en offentlig Forsamling. Det var ikke et Teater, som vi var komne til for at høre smukke Talemaader, som vi ikke behøvede at tænke over, naar vi var komne hjem. Det var en Forening af

Arbejdere, som var komne sammen for at forhandle om de bedste Midler til Humanitetens Fremskridt. Det er os ikke tilladt at glemme det, som vi har hørt, det er som en Lektie, vi maa lære. Vor Tid og vor Møje med at faa os organiserede vilde være spildt, dersom vi ikke af Samarbejdet drog nyttige Lærdomme for Fremtiden. Mange iblandt os er alt Arbejdere, disse har af Kongressen faaet nyt Mod og friske Kræfter. Men de fleste nøjes med at indskrænke deres Virksomhed til en lille Kreds, de bilder sig ind at have gjort deres Pligt, hele deres Pligt, naar de har opfyldt deres Familjeforpligtelser, uden at huske paa den store menneskelige Familje, uden at tænke paa, at der kunde komme den Tid, da man behøvede dens broderlige Medfølelse. Til dem vil vi sige, at der er fuldt op af Arbejde. Marken er stor og enhver kan vælge efter sine Anlæg og sin Lyst. Der skal arbejdes til Kvinders og Børns Beskyttelse; der kan arbejdes ved Ordet, med Pennen eller med den fyldte Pengepung for vore borgerlige og politiske Rettigheder. Der er Arbejde for alle, baade for den tilbageholdne og den modige. Alles Arbejde er nødvendigt, og ingen af os har Ret til at sige til sin Nabo: „jeg har mere at gøre end du.“ Mureren, som sætter Stenen til Bygningen, er lige saa uundværlig som Arkitekten, der lægger Grundplanen.“

Maatte disse vægtige Ord ikke lyde forgæves, heller ikke for danske Læsere!

For og om Kvinder.

(Sluttet.)

Miss Barton kom tilbage til sit Fødeland og organiserede Amerikas „røde Kors“ Samfund og blev selvfølgelig valgt til dets Præsident. Ved en Overenskomst mellem Nationerne er hendes Samfund lige saa vel som det europæiske Modersamfund anerkendt, og dets Agenter er fritagne for de almindelige Udgifter, som ellers paaligger andre Rejsende, og i Krigstid for at overholde de Regler, som ellers holdes oppe angaaende Kommunikation mellem fjendtlige Lejre.

I 1883 udvalgte Guvernør Butler Miss Barton til Overbestyrer ved Reformfængslet i Sherburn, Mass. Miss Barton modtog Stillingen modvilligt og kun efter indtrængende Opfordring af Guvernøren og mange Filantropister, at hun skulde hjælpe til ved dette ædle Værk i den Tid, da Hjælp var mest nødvendig. Hendes Bestyrelse af denne Institution var saa tilfredsstillende, at Legislaturen foreslog, at Kassererens og Økonomens skulde overdrages Overbestyreren saaledes, at Miss Barton blev valgt til at udføre alle de tre Hverv.

I 1884 blev det overdraget Miss Barton og hendes Samfund at lette Nøden blandt dem, som led ved Oversvømmelserne af Ohio og Mississippi. Hun blev sendt som Delegat til den internationale Freds-Kongres, der holdtes i Genf samme Aar. De Forenede

Stater paalagde hende det ærefulde Hverv at skrive Historien om „det røde Kors“, som hun da ogsaa gjorde, og den blev trykt efter Paabud af Kongressen. Efter de store Ildebrande i Michigan, Cyclonerne i Texas, Jordskælvet i Charleston og den rædselsfulde Ulykke ved Johnstown var Clara Barton og Søsterskabet af det røde Kors altid de førtse paa Ulykkesstedet, og Folk gav sig øjeblikkelig ind under deres beskyttende Omsorg. Hvor som helst Ild eller Oversvømmelse eller Pest bringer Død og Elendighed i amerikanske Hjem, planter Clara Barton det røde Kors's Banner.

Denne simple, fordringsløse, selvpofrende Kvindes Liv er et af de smukkeste, som Verden har været Vidne til. Hun vil gaa bort; men et saadant Livs Arbejde vil aldrig kunne udslettes af Menneskehedens Historie.

Sumner skrev en Gang om Clara Barton: „Hun har en Statsmands Talent, en Generals Overblik og en Kvindes Haand og Hjerte“.

Som Invalid efter sit lange, utrættelige Arbejde under Krigen skrev Clara Barton fra Genf i Sveitz følgende:

„Til de Forenede Staters tilbagevendte Soldater: „Da I var svage, og jeg var stærk, arbejdede jeg for Eder. Nu er I stærke, og jeg er svag. Fordi jeg arbejdede for Eder, beder jeg Eder nu om Eders Hjælp. Jeg beder om Stemmeret for mig og mit Køn. Som jeg stod hos Eder, beder jeg Eder nu staa hos mig og mine.“

Clara Barton.

Naar vil Amerikas Veteraner høre denne Bøn?

Kvindernes Klædedragt.

Fru Redaktør! Maa det være mig tilladt at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af Sibylles Stykke i Deres Blads Nr. 24, „Kvindernes Klædedragt“.

Sibylle siger, at „Dansk Kvindesamfunds Bestyrelsesmedlemmer . . . selv tog Initiativet til Oprettelsen af en Reformdragtforening“.

Sibylle gør sig her skyldig i en ubetydelig Læsefejl. I vor Opfordring af April 1890, som, med en nærmere Redegørelse findes optrykt i Majhæftet af 1890 af „Kvinden og Samfundet“ indbydes til Oprettelse af en Systue, en Reformdragtforretning, det er kun dette lille t, Sibylle har overset.

Det skulde glæde mig, om Sibylle vilde gennemlæse vort Forslag, efter at være bleven opmærksom paa t'et og derefter sige os Deres Mening.

Jeg er meget villig til at indrømme, at en meget kraftigere og flittigere Agitation, end den, D. Kv. S. har drevet for Dragtsagen, kunde have været ønskelig; dog er der gjort adskilligt mere, end Sibylle synes at vide. Det er ikke blot ved Foredrag i D. Kv. S.'s Lokaler, at der er agiteret, vi kan ogsaa henvise til større offentlige Møder baade i København og i Provinsbyer f. Eks. af Fru Juel Hansen, Fru Norrie og Frk. Steen, vi kan henvise til Udgivelsen af „Om Sundheden og Kvindedragten“ af Læge Frisch og Forslag til en Dragtreform af H. D. Dette lille Skrift udgav D. Kv. S. 1887, og det har fundet en stor Udbredelse.

Om Maaden, hvorpaa Penge bør søges